

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Asan/21/2018
Identifikačné číslo spisu: 8017200162
Dátum vydania rozhodnutia: 25.11.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Katarína Benczová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:8017200162.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Benczovej a členov senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a JUDr. Eriky Šobichovej, v právnej veci žalobcu (sťažovateľa): F. J. F., Z. L. XX. L. XXXX, K. B. E. XX, XXX XX Q. Ľ.R., proti žalovanému: Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Prešove, Krajský dopravný inšpektorát, so sídlom Pionierska ul. č. 33, 080 01 Prešov, o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného č. p.: KRPZ-PO-KDI3-81/2016-P zo dňa 19. januára 2017, v konaní o kasačnej sťažnosti proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 2Sa/6/2017-46 zo dňa 08. septembra 2017, takto

rozhodol:

- I. Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť zamietla.
- II. Účastníkom nárok na náhradu trov kasačného konania nepriznáva.

Odôvodnenie

I.

1. Kasačnou sťažnosťou napadnutým rozsudkom Krajský súd v Prešove (ďalej len „krajský súd“ alebo aj „správny súd“) podľa § 190 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. KRPZ-PO-KDI3-81/2016-P zo dňa 19. januára 2017, ktorým bolo zamietnuté odvolanie žalobcu a potvrdené rozhodnutie o priestupku vydané Okresným dopravným inšpektorátom Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Starej Ľubovni č. ORPZ-SL-ODI2-109/2016-P zo dňa 22. novembra 2016. Prvostupňovým rozhodnutím príslušný správny orgán kvalifikoval zistené a opísané konanie žalobcu ako porušenie ustanovenia § 4 ods. 2 písm. d), s poukazom na § 137 ods. 2 písm. a) zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o cestnej premávke“), čím naplnil skutkovú podstatu priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. e/ zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch (ďalej aj ako „zákon o priestupkoch“ alebo „zákon č. 372/1990 Zb.“) a podľa § 22 ods. 2 písm. c/ zákona o priestupkoch mu bola uložená sankcia - pokuta vo výške 300 Eur a zákaz činnosti viesť motorové vozidlá na dobu 16 mesiacov. Správny orgán uložil žalobcovi

povinnosť uhradiť trovy konania vo výške 16 Eur.

2. Skutkovým základom rozhodnutia o priestupku bolo zistenie, že žalobca 28.02.2016 v čase o 13:20 hod. viedol motorové vozidlo zn. Fiat Punto, ev. č. Q. po ceste II/584 v smere Jasná do Liptovského Mikuláša, pričom pred C. M. bol ustanoveným spôsobom zastavený a kontrolovaný hliadkou polície. Pri kontrole bol vyzvaný k podrobeniu sa vyšetreniu na zistenie prítomnosti alkoholu dychovou skúškou, ktoré bolo vykonané o 13:23 hod. analyzátorom dychu typu Alcotest 7410, č. ARFM-0093, ktorým bola zaznamenaná hodnota 0,26 mg etanolu na liter vydychovaného vzduchu. Pri opakovanej dychovej skúške vykonanej o 13:35 hod. mu bola nameraná hodnota 0,23 mg etanolu na liter vydychovaného vzduchu. Na lekársky odber sa nežiadal. Ďalšia jazda mu bola zakázaná. Prvostupňový správny orgán kvalifikoval toto konanie F.. J. F. ako porušenie ustanovenia § 4 ods. 2 písm. d) s poukazom na § 137 ods. 2 písm. a) zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, čím naplnil žalobca skutkovú podstatu priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. e) zákona o priestupkoch.

3. V odôvodnení napadnutého rozsudku krajský súd viazaný rozsahom žalobných dôvodov uviedol, že žalobca nenamietal zistené porušenie zákona ani výsledok dychovej skúšky, jej výsledok, zhodne s odvolaním namietal výšku uvedenej sankcie (pokuty a doby, zákazu činnosti viesť motorové vozidlá). Namietal že v dôsledku uložených sankcií utrpel škodu na kvalite svojho osobného, pracovného a rodinného života, čo sa krajskému súdu javilo ako argumentácia účelová, odporujúca logike a účelu zákona. Skutočnosť, že žalobca porušil ustanovenie § 4 ods. 2 písm. d) Zákona o cestnej premávke s dôrazom na ustanovenie § 137 ods. 2 písm. a) citovaného zákona, tým že viedol osobné motorové vozidlo zn. Fiat Punto ev. č. Q. po ceste II/584 dňa 28.02.2016 v čase, keď v jeho organizme bol prítomný alkohol je skutočnosťou rozhodujúcou pre záver o výške trestu, ktorá bola odôvodnená už v prvostupňovom rozhodnutí potvrdenom žalovaným ako vecne správne a zákonné aj po vysporiadaní sa so všetkými odvolacími námietkami žalobcu.

4. Správny súd skonštatoval, že skutočnosti, na ktoré poukázal prvostupňový správny orgán, ako aj tie, ktoré zdôraznil žalovaný vo svojom rozhodnutí sú potvrdené obsahom priestupkového spisu, Správou o výsledku objasňovania priestupku zo dňa 12.05.2016, Správou o výsledku objasňovania priestupku na úseku cestnej dopravy zo dňa 28.02.2016, rukopisu plus odpisu záznamu o podaní vysvetlenia D.. P. X. zo dňa 10.04.2016, úradného záznamu nstržm. E. B. zo dňa 28.02.2016, záznamov o dychových skúškach certifikátu o overení analyzátoru dychu č. 0924/321.08/15, fotokópie potvrdenia o zadržaní vodičského preukazu č. T. XXX XXX, výpisu z evidenčnej karty F.. J. F. zo dňa 28.02.2016, výpisu z evidenčnej karty vozidla ev. č. Q. z 09.03.2016, rozhodnutie o zadržaní vodičského preukazu zo dňa 01.03.2016, predvolania na ústne pojednávanie o priestupku zo dňa 10.06.2016, zápisnice z ústneho pojednávania o priestupku zo dňa 06.07.2016, rozhodnutia o priestupku zo dňa 06.07.2016, odvolanie voči rozhodnutiu o priestupku zo dňa 02.08.2016, rozhodnutia o odvolaní zo dňa 04.10.2016, záznam o podaní vysvetlenia X. V. zo dňa 21.11.2016, záznam o podaní vysvetlenia E. B. zo dňa 21.11.2016, snímky štátnej cesty II/584, predvolanie na ústne pojednávanie zo dňa 04.11.2016, písomné oznámenie o odmietnutí sa dostaviť na ústne pojednávanie zo dňa 16.11.2016, zápisnica z ústneho pojednávania o priestupku v neprítomnosti obvineného zo dňa 22.11.2016, rozhodnutia o priestupku zo dňa 22.11.2016, odvolania proti rozhodnutiu o priestupku zo dňa 08.12.2016, stanoviská prvostupňového správneho orgánu k podanému odvolaniu zo dňa 17.12.2016, a ďalšími písomnosťami, ktoré tvoria súčasť spisového materiálu.

5. Podľa názoru správneho súdu žalobca nedôvodne namietal neprimeranú výšku uložených trestov, nakoľko pri ich ukladaní správne orgány postupovali v súlade so zákonom, o priestupkovom konaní, ako aj zákonom o cestnej premávke.

6. K námietkam nezákonnosti rozhodnutí a postupov správnych orgánov vzhľadom na tvrdené znaky arbitrárnosti, resp. neprimeranosti v prísnosti rozhodovania správny súd zdôraznil, že žalobca, ktorý vykonáva sám povolanie advokáta mal v čase spáchania uvedeného priestupku všetky náznaky vo svojom organizme, ktoré mohli nasvedčovať tomu, že v jeho organizme sa môže nachádzať alkohol. Z

opatrnosti bolo preto potrebné, aby on sám ako osoba znalá práva, do motorového vozidla v čase, keď si nebol istý, aký následok môže mať jeho konanie, ktoré následne spôsobilo porušenie dopravných predpisov, nesadol a motorové vozidlo neriadil. Skutočnosti, na ktoré poukázal a ktorými vlastne namietal samotné uloženie trestov za uvedené nedbanlivostné konanie len zdôrazňuje tú skutočnosť, že žalobca mohol vedieť, že k takémuto porušeniu dopravných ustanovení zákona o cestnej premávke z jeho strany dôjde a preto bolo potrebné, aby sa takémuto konaniu vyhol. Námietky, ktoré uvádzal jednak v odvolaní, ako aj v podanej žalobe, ktorými argumentuje s poukazom na neobjektívnosť, resp. až hraničiacu nesprávnosť aplikácie ustanovení priestupkového zákona, ako aj zákona o cestnej premávke vo vzťahu k osobe policajného orgánu, konkrétne nadporučičky F. Q., hodnotil a bral správny súd ako snahu zbaviť sa osobnej zodpovednosti za uvedené nedbanlivostné porušenie ustanovení zákona o cestnej premávke, ako aj zákona o priestupkoch.

7. Čo sa týka postupu príslušníčky policajného zboru tak (ako to uviedol aj žalovaný ako odvolací orgán) bolo na mieste, pokiaľ zo strany žalobcu pre neho bolo nevysvetliteľné konanie a postup uvedenej príslušníčky, mal sa voči jej konaniu ohradiť a podať námietku zaujatosti v prípade, že bol presvedčený o tom, že svojim konaním uvedená príslušníčka speje k porušeniu jeho subjektívnych práv. Tak, ako odvolací správny orgán, tak aj správny súd z obsahu priestupkového spisu, ktorý je súčasťou administratívneho spisu predloženého žalovaným nezistil žiadne porušenia, ohľadom postupu, ani rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu. Pokiaľ žalobca v odvolaní namietal, že prvostupňový správny orgán nedostatočne špecifikoval uvedené porušenie, tak v zmysle zrušujúceho rozhodnutia žalovaným bolo predmetné rozhodnutie nahradené rozhodnutím zo dňa 22.11.2016, v ktorom sú tak vo výrokovej časti rozhodnutia, ako aj v jeho odôvodnení uvedené všetky skutočnosti, ktoré podľa skutkového stavu mali byť v rozhodnutí uvedené s dôrazom na ustanovenie § 47 ods. 2 SSP.

8. Čo sa týka porovnávania uložených trestov príslušnými policajnými orgánmi a súdmi, ide o nepresné informácie, resp. o zavádzajúce informácie zo strany žalobcu. Pokiaľ argumentoval konkrétnym príkladom, že u obdobného porušiteľa došlo pri nameranom množstve alkoholu 0,28 mg k uloženiu 14 mesiacov zákazu činnosti, správny súd sa vyjadril, že môže konštatovať, že je to približne rovnaký trest, avšak správne mu neboli známe iné skutočnosti, ktoré mohli ovplyvňovať predmetnú výšku samotného uloženého trestu zákazu činnosti, preto sa k uvedenej žalobnej námietke správny súd nevyjadril. Tak ako to odvolací správny orgán správne konštatoval, prvostupňový správny orgán bol vedený správnu úvahou podľa príslušných okolností, ktoré táto daná vec mala. Či už by správny orgán bol uložil 14 mesiacov, 12 mesiacov, alebo inú výšku uloženého trestu zákazu činnosti, podľa názoru správneho súdu žalobca by túto výšku neakceptoval, nakoľko podľa jeho subjektívneho názoru správne uložený trest by bola pokuta vo výške maximálne 150 Eur a žiadny trest zákazu činnosti, resp. uložený zákaz činnosti 4 až 6 mesiacov a žiadna uložená pokuta. Uvedené aj s poukazom na obsah ustanovenia § 22 ods. 2 písm. c) Zákona o priestupkoch ako uložený trest podľa správneho súdu nepripadá v úvahu, pretože za priestupok podľa ods. 1 písm. e), g) a i), pod ktoré spadá aj porušenie povinností žalobcom možno uložiť pokutu od 150 Eur do 800 Eur a zákaz činnosti do troch rokov, teda nie samostatne uložené sankcie, ale obidve spolu kumulatívne. S poukazom na uvedené ustanovenie, ako aj s dôrazom na ustanovenie § 137 ods. 2 písm. a) zákona, podľa ktorého porušením pravidiel cestnej premávky závažným spôsobom je jazda pod vplyvom alkoholu, alebo inej návykovej látky je správny súd toho názoru, že uložený trest, t. j. zákaz činnosti na dobu 16 mesiacov a uložená pokuta vo výške 300 Eur s poukazom na okolnosti prípadu, vzhľadom na právne vzdelanie žalobcu a jeho právne vedomie s dôrazom na to, že ako advokát zastupuje previnilcov po požití alkoholu, je uvedený trest na mieste. Správny súd na základe uvedeného dospel k záveru, že sankcia na priestupok žalobcovi bola uložená za podmienok rešpektovania jednak rozpätia sankčného pásma pri konkrétnom priestupku a zároveň dodržania všetkých zákonných zásad pri ukladaní sankcie.

9. S poukazom na vykonané dokazovanie správny súd, na postup správneho orgánu pred vydaním prvostupňového správneho rozhodnutia, ako aj s poukazom na obsah príslušných ustanovení zákona o priestupkovom konaní dospel k záveru, že správny orgán použil len tie ustanovenia, ktoré mu zákon umožňoval aplikovať. Podľa zákona o priestupkoch, správny orgán vec posúdil, začal konanie o priestupku na základe správy o výsledku objasňovania priestupku na úseku cestnej dopravy zo dňa

28.08.2016 z OR PZ ODI Liptovský Mikuláš a bezodkladne najneskôr do 30 dní, ak to bolo v danom prípade možné aj rozhodol. Doba, na ktorú žalobca poukázal, teda že od samotného spáchania priestupku, až do rozhodnutia žalovaného ako odvolacieho orgánu 19.01.2017 bola dlhšia, ako 10 mesiacov, avšak ako správny súd v tejto súvislosti poukázal, pôvodné prvostupňové rozhodnutie bolo zrušené na základe odvolania žalobcu. Čo aj prípadné nedodržanie procesných lehôt v konaní pred správnymi orgánmi nemalo vplyv na posudzovanie zisteného porušenia ustanovení právnych noriem ohľadom cestnej premávky, avšak nemala dopad ani na samotné uloženie sankcie, či už zákazu činnosti alebo samotnej pokuty za uvedené porušenie žalobcovi.

10. K zákonnosti postupu správnych orgánov a nepreukázania neprimeranej dĺžky správneho konania správny súd podrobne argumentoval aj tým, že podľa § 67 ods. 2 Zákona o priestupkoch podkladom na začatie konania o priestupku je okrem iného správa o výsledku objasňovania priestupku. Ako vyplýva z obsahu administratívneho spisu správa o výsledku objasňovania spolu s priestupkovým spisom bola predložená dňa 12.05.2016 Okresným riaditeľstvom PZ v Liptovskom Mikuláši, Okresný dopravný inšpektorát, pričom prvostupňový správny orgán Okresné riaditeľstvo PZ v Starej Ľubovni vydalo prvostupňové rozhodnutie dňa 06.07.2016, potom ako bol žalobca k predmetnému porušeniu predpisov ohľadom bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky vypočutý. Následne rozhodnutím žalovaného zo dňa 04.10.2016 bolo predmetné rozhodnutie zrušené a vec vrátená na nové prejednanie a rozhodnutie. Tieto skutočnosti ovplyvnili podstatne dobu, v ktorej konečným rozhodnutím žalovaný dňa 19.01.2017 rozhodol tak, že potvrdil prvostupňové rozhodnutie správneho orgánu z 22.11.2016.

11. Rozhodnutia správnych orgánov podľa názoru správneho súdu vychádzajú zo spoľahlivo zisteného skutkového stavu, pričom skutkový stav bol správne právne posúdený správnymi orgánmi. Z odôvodnenia žalovaného vyplývajú jasné a zrozumiteľné dôvody, pre ktoré rozhodli správne orgány, pričom obsah priestupkového spisu je v plnom rozsahu totožný s argumentami, ktoré uvádzal jednak prvostupňový správny orgán, ako aj následne odvolací orgán - žalovaný vo svojich rozhodnutiach. Žalovaný sa vo svojom rozhodnutí vyporiadal so všetkými námietkami žalobcu a reagoval na všetky relevantné skutočnosti uvádzané v odvolaní žalobcom, pričom správny súd zdôraznil argumentáciu žalovaného, ako odvolacieho orgánu a s touto sa v plnom rozsahu stotožnil.

12. Správny súd zdôraznil, že v rozhodnutiach uvedená argumentácia bola na mieste, správna a v súlade s postupom prvostupňového správneho orgánu, s ktorým sa stotožnil žalovaný a aj správny súd. Správne orgány pri posudzovaní konania žalobcu neporušili žiadne z jeho práv týkajúcich sa pracovného, rodinného života, nezasiahli do jeho osobného, ani rodinného života s dôrazom na skutočnosti, ktoré boli v konaní o priestupku bezpochyby preukázané. Porušenia ustanovení zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke, ako aj zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch, ktoré boli kladené za vinu žalobcovi a tak v odvolaniach, ani v samotnej žalobe žalobca nespochybňoval. Pokiaľ žalobca, ako už správny súd uvádzal vyššie, namietal výšku a neprimeranosť uvedených uložených sankcií, správny súd sa v plnom rozsahu stotožnil s uloženou výškou sankcie, ako aj uloženým trestom zákazu činnosti viesť motorové vozidlá.

13. Žalobca (ďalej aj „sťažovateľ“) podal riadne a včas proti rozhodnutiu krajského súdu kasačnú sťažnosť, ktorou sa domáhal zmeny rozhodnutia krajského súdu tak, že najvyšší súd zruší rozhodnutie žalovaného č. KRPZ-PO-KDI3-81/2016-P zo dňa 19. januára 2017 a vec vráti krajskému súdu na nové rozhodnutie vo veci s použitím sankčnej moderácie.

14. Mal za to, že krajský súd v predmetnom konaní a rozhodovaní porušil zákon tým, že rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 440 ods. 1 písm. g) SSP) a zároveň nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 440 ods. 1 písm. f) SSP).

15. Sťažovateľ namietal, že krajský súd vo svojom rozhodnutí nepoužil sankčnú moderáciu, namietal body 27 a 41 odôvodnenia napadnutého rozsudku správneho súdu, dôvodil, že na pojednávaní ani ústne, ani písomne nežiadal o zmenu podaného žalobného návrhu a neupravoval ani neupresňoval podaný návrh

v smere odbočenia od návrhu na použitie sankčnej moderácie súdu, a to v smere zmeny druhu alebo výšky uloženej sankcie, resp. smerom k upusteniu od jej uloženia, najmä z hľadiska naplnenia účelu správneho trestania v konkrétnej veci. Sťažovateľ sa domnieval, že krajský súd, krátke ústne prejavy sťažovateľa prednesené na pojednávaní, najmä ako reakcie resp. odpovede na jeho otázky, posudzoval v rozpore s obsahom prejavu sťažovateľa, ktorý doteraz nedisponuje zápisnicou z pojednávania, ani záznamom z pojednávania. Namietal, že by na pojednávaní podal návrh na zmenu žaloby. Tvrdenia Krajského súdu v odôvodnení sťažovateľ považuje za nesprávne, pochopenie ústnych prejavov sťažovateľa na pojednávaní považuje za ich nepochopenie. Sťažovateľ preto žiadal, aby sa v kasačnom konaní preskúmal súlad s tvrdeniami v odôvodnení rozsudku s podaniami vo veci zo strany sťažovateľa, ktorý nevie o tom, že by ústne alebo písomne menil podanú žalobu. Postup súdu považuje za nespravodlivý, lebo súd rozhodoval o tom, o čom sťažovateľ nežiadal rozhodnúť. Sťažovateľ zároveň žiadal krajský súd o zaslanie kópie záznamu z pojednávania zo dňa 8.9.2017, ako aj o zaslanie kópie zápisnice z pojednávania zo dňa 8.9.2017. Správne poplatky s tým spojené sťažovateľ uhradí na výzvu súdu.

16. Sťažovateľ je toho názoru, že v spravodlivom súdnom procese správny súd nemôže rozhodovať o zmenenom návrhu žalobcu, teda o zásadnej procesnej zmene, len na základe zovšeobecnenia odpovedí žalobcu na otázky súdu na pojednávaní, pričom v tomto prípade ide o nepochopenie skutočného záujmu sťažovateľa a z toho vyplývajúce rozhodovanie o inom ako podanom návrhu, v ktorom žalobca navrhol súdu použitie sankčnej moderácie v súlade s § 198 ods. 1 SSP, teda zmeniť druh alebo výmeru sankcie alebo upustiť od potrestania. Zároveň sťažovateľ, z hľadiska správneho pochopenia skutočného významu ústnych prejavov sťažovateľa na pojednávaní, vidí pochybenie krajského súdu aj v tom, že krajskému súdu by sa predsa muselo toto ústne „podanie“ zdať, v porovnaní s písomnými podaniami sťažovateľa a prebehnutým konaním, ako zásadná zmena, resp. nesúlad; a preto by mal súd uvažovať o posúdení takejto situácie ako o podaniach sťažovateľa nezrozumiteľných v zmysle § 59 SSP a ďalej postupovať podľa príslušných ustanovení (SSP + CSP) o posudzovaní obsahu podania resp. o zmene žaloby a prípustnosti takejto zmeny.

17. Krajský súd v odôvodnení rozsudku ani nehovorí, že by procesne rozhodoval o návrhu na zmenu žaloby. Ak by bol sťažovateľ krajským súdom jasne vyzvaný na vysvetlenie takéhoto nesúladu, tak by určite trval na návrhu na rozhodnutie v rámci sankčnej moderácie súdu a nie len o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia správneho orgánu. Uvedené je aj v súlade logikou, keďže použitie sankčnej moderácie má pre žalobcu praktický význam v živote, z hľadiska (neprimeraného) trestania jeho osoby, ale aj z hľadiska záujmu o vyslovení právneho názoru súdu a rozhodnutiu o tom, či správny orgán neporušil svojim rozhodnutím napríklad princíp právnej istoty alebo neporušil ostatné práva či vykonal neprimerané zásahy do práv sťažovateľa, ktoré označil v podanej žalobe.

18. Sťažovateľ sa podanou žalobou domáhal na Krajskom súde o rozhodnutie, v ktorom očakával ako sa správny súd vysporiada s návrhom na použitie sankčnej moderácie, a to najmä aj vďaka „širokému priestoru na aplikáciu spravodlivosti“, ktorý z hľadiska § 195 písm. c) d) e) SSP mohol správny súd využiť pri vysporiadaní sa s dôvodmi žaloby uvedenými napr. v bode 24. odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu. Namiesto toho, sa uvedenému krajský súd „šikovne“ (?) vyhol a rozhodoval iba „sucho“ o zákonnosti z pohľadu striktného dodržania zákona o priestupkoch a zákona o cestnej premávke v konkrétnom prípade a bez ohľadu na širšie súvislosti - napr.: rozpor z právnou teóriou - právnym štátom, prax u poverenej príslušníčky, iná prax polície, hierarchia právnych predpisov, spoločenský záujem, rozhodovanie trestných súdov v danej oblasti a pod. Sťažovateľ považuje skutočnosť, že sa právnym paradoxom vznikajúcim v oblasti: alkohol za volantom pri aplikovaní rovnakého práva, ale dvoma samostatnými sústavami štátnych orgánov, venoval krajský súd len v bode 55. odôvodnenia rozsudku jednou konštatáciou: „Čo sa týka porovnávania uložených trestov s príslušnými policajnými orgánmi a súdmi ide o nepresné informácie, resp. zavádzajúce informácie zo strany žalobcu.“ Nepodložené nejakým dôkazom. Je to o to väčšia škoda, že krajský súd má právny prostriedok vo forme sankčnej moderácie, ktorým tieto právne paradoxy môže napraviť v duchu spravodlivosti, no procesne sa rozhodol inak. Uvedené podľa sťažovateľa zapríčinilo, že predmetné konanie nenaplnilo účel správneho súdnictva.

19. Keďže krajský súd nerozhodoval pre sťažovateľa o podstatných častiach podaného návrhu a teda odôvodňoval rozhodnutie z obmedzeného uhla pohľadu, t. j. bez návrhu na sankčnú moderáciu, tak o väčšine tvrdení v odôvodnení nemožno pochybovať. O ostatných, nie pre sťažovateľa podstatných tvrdeniach v odôvodnení rozhodnutia, sťažovateľ len uvádza, že krajský súd nesprávne právne posúdil, najmä z hľadiska trestania, výšku uložených trestov za priestupok spáchaný ako nevedomú nedbanlivosť s poukazovaním na vzdelanie a právne povedomie, keďže tieto skutočnosti nijako nemôžu súvisieť s nevedomým konaním.

20. Krajský súd podľa sťažovateľa nesprávne právne posúdil konanie správneho orgánu o dodržovaní bezodkladnej lehoty ako aj o doručovaní odvolania prvostupňovým orgánom v termíne 30 dní.

21. Žalovaný sa vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti v plnej miere stotožnil s rozhodnutím Krajského súdu v Prešove. Vo veci zastáva nemenné stanovisko a zároveň trvá na všetkých skutočnostiach uvedených vo svojich doterajších vyjadreniach v danej veci. Je toho názoru, že v konaní o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného nedošlo k porušeniu práv žalobcu a krajský súd v predmetnom konaní rozhodol na základe správneho právneho posúdenia veci a kasačnú sťažnosť žiadal zamietnuť.

22. Druh a konkrétnu výmeru sankcií, ktoré boli žalobcovi uložené, považuje za zákonné, správne a primerané porušeniu právneho predpisu, vzhľadom k závažnosti konania žalobcu a ostatných zákonných kritérií v zmysle ustanovenia § 12 zákona o priestupkoch, teda uložené sankcie boli uložené v súlade so zákonom, ich rozsah je primeraný porušeniu právneho predpisu tak, ako to prvostupňový orgán dostatočne uviedol v rozhodnutí o priestupku, pričom žalovaný má za to, že práve uložená sankcia bude na žalobcu pôsobiť dostatočne preventívne a výchovne tak, aby sa v budúcnosti nedopusťil obdobného skutku, alebo aby ho v budúcnosti odvrátila od protiprávneho konania.

23. Pokiaľ žalobca žiadal od Krajského súdu v Prešove, aby nahradil výrok rozhodnutia žalovaného v rámci sankčnej moderácie v predmetnej veci tak, že upúšťa od uloženia peňažného trestu, predmetná žiadosť žalobcu v tomto smere vybočuje zo zákonných možností správneho orgánu, v procese rozhodovania o priestupku, čím ju činí nedôvodnou.

24. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd kasačný podľa § 21 písm. a) SSP v spojení s § 438 ods. 2 SSP, po tom, čo zistil, že kasačná sťažnosť bola podaná riadne a včas (§ 443 SSP a § 444 SSP), oprávnenou osobou na podanie kasačnej sťažnosti (§ 442 SSP), smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému je kasačná sťažnosť prípustná (§ 439 SSP), kasačná sťažnosť má predpísané náležitosti (§ 445 ods. 1 SSP a § 57 SSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie z dôvodov a v rozsahu uvedenom v podanej kasačnej sťažnosti podľa § 440 SSP, § 441 SSP a § 453 SSP a postupom podľa § 455 SSP bez nariadenia pojednávania dospel k záveru, že kasačná sťažnosť žalobcu nie je dôvodná.

25. Predmetom konania pred kasačným súdom je rozhodnutie o podanej kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku krajského súdu, ktorým krajský súd zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti v úvode tohto rozsudku opísaných rozhodnutí správnych orgánov vo veci priestupku na úseku bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky.

26. Podľa § 4 ods. 2 písm. d) zákona o cestnej premávke (v znení účinnom v čase spáchania skutku) vodič nesmie viesť vozidlo v takom čase po požití alkoholu alebo inej návykovej látky, keď sa alkohol alebo iná návyková látka ešte môžu nachádzať v jeho organizme.

27. Podľa § 137 ods. 2 písm. a) zákona o cestnej premávke (v znení účinnom v čase spáchania skutku) porušením pravidiel cestnej premávky závažným spôsobom je jazda pod vplyvom alkoholu alebo inej návykovej látky.

28. Podľa § 2 ods. 1 zákona o priestupkoch (v znení účinnom v čase spáchania skutku) priestupkom je zavinené konanie, ktoré porušuje alebo ohrozuje záujem spoločnosti a je za priestupok výslovne

označené v tomto alebo v inom zákone, ak nejde o iný správny delikt postihnuteľný podľa osobitných právnych predpisov, alebo o trestný čin.

29. Podľa § 11 ods. 1 zákona o priestupkoch (v znení účinnom v čase spáchania skutku) za priestupok možno uložiť tieto sankcie:

- a/ pokarhanie,
- b/ pokutu,
- c/ zákaz činnosti,
- d/ prepadnutie vecí.

30. Podľa § 11 ods. 2 zákona o priestupkoch (v znení účinnom v čase spáchania skutku) sankciu možno uložiť samostatne alebo s inou sankciou; pokarhanie nemožno uložiť spolu s pokutou.

31. Podľa § 12 ods. 1 zákona o priestupkoch (v znení účinnom v čase spáchania skutku) pri určení druhu sankcie a jej výmery sa prihliadne na závažnosť priestupku, najmä na spôsob jeho spáchania a na jeho následky, na okolnosti, za ktorých bol spáchaný, na mieru zavinenia, na pohnútky a na osobu páchatela, ako aj na to, či a akým spôsobom bol za ten istý skutok postihnutý v kárnom alebo disciplinárnom konaní.

32. Podľa § 22 ods. 1 písm. e) zákona o priestupkoch (v znení účinnom v čase spáchania skutku) priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky sa dopustí ten, kto ako vodič počas vedenia vozidla požíje alkohol alebo vedie vozidlo v takom čase po jeho požití, keď sa na základe vykonaného vyšetrenia podľa osobitného predpisu alkohol ešte nachádza jeho organizme.

33. Podľa § 22 ods. 2 písm. c) zákona o priestupkoch (v znení účinnom v čase spáchania skutku) za priestupok podľa odseku 1 písm. e), g) a i) možno uložiť pokutu od 150 Eur do 800 Eur a zákaz činnosti do troch rokov.

34. Kasačný súd po preskúmaní napadnutého rozsudku krajského súdu v intenciách podanej kasačnej sťažnosti a v nadväznosti na neho aj rozhodnutia žalovaného ako aj konania, ktoré mu predchádzalo, dospel k záveru, že správne orgány oboch stupňov si pre svoje rozhodnutie vo veci zadovážili dostatok skutkových podkladov, na základe ktorých náležite zistili skutkový stav a výkladom relevantných zákonných ustanovení dospeli k správne právnemu záveru, že konaním žalobcu, tak ako je konkretizované v napadnutom rozhodnutí, sa žalobca dopustil priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky v zmysle § 22 ods. 1 písm. e) zákona o priestupkoch.

35. Námietky žalobcu uvedené v kasačnej sťažnosti proti rozsudku krajského súdu, ktoré sa v zásade zhodovali s námietkami vznesenými v správnom konaní ako aj v žalobe, podľa názoru kasačného súdu nespochybnili vecnú správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu. Námietkami žalobcu sa žalovaný a krajský súd dôsledne zaoberali a svoje závery k nim vyčerpávajúcym spôsobom uviedli vo svojich rozhodnutiach. Krajský súd sa so záverom žalovaného stotožnil dôvodne, pretože aj podľa názoru kasačného súdu bolo možné k nemu dospieť tak ako bol uvedený. Skutočnosti, na ktoré poukázal prvostupňový správny orgán, ako aj tie, ktoré zdôraznil žalovaný vo svojom rozhodnutí sú potvrdené obsahom priestupkového spisu. Žalobca v kasačnej sťažnosti nenamietal a nepopieral skutkový stav zistený správnymi orgánmi a zaznamenaný v správe o výsledku objasňovania priestupku zo dňa 12. mája 2016.

36. V kasačnej sťažnosti žalobca primárne spochybňoval procesný postup krajského súdu pri rozhodovaní o jeho žalobe, kde žalobný návrh znel:

„1. Výroky rozhodnutia o odvolaní Č.p.: KRPZ-PO-KDI3-81/2016-P-zodňa 19.1.2017 týkajúce sa uložených trestov sú neprimerane prísne k povahe spáchaného skutku;

2. správny súd nahrádza výrok rozhodnutia žalovaného v rámci sankčnej moderácie v predmetnej veci

upúšťa od uloženia peňažného trestu

3. správny súd mení rozhodnutie o výške trestu zákazu činnosti viesť motorové vozidlá a to z obdobia 16. mesiacov na obdobie troch mesiacov, so započítaním doby od zadržania vodičského preukazu.

37. Takýto žalobný petit, majúci čiastočne povahu určovacej žaloby nekorešponduje celkom s právnou úpravou SSP, krajský súd však evidentne zohľadnil, že v žalobách vo veciach správneho trestania sa nevyžaduje povinné právne zastúpenie, prejavom čoho je určitá benevolencia vo vzťahu k formálnym náležitostiam podaní účastníkov. Na pojednávaní dňa 8.9.2017 žalobca nadiktoval do zápisnice „...že žiadam od súdu, aby zrušil predmetné rozhodnutia a vrátil vec na opätovné rozhodnutie, ak v tomto konaní dospeje podľa svojho názoru, že je na to dôvod, tzn. vrátiť žalovanému, aby rozhodol podľa právneho názoru súdu v rámci výsledkov tohto konania a prípadnej sankčnej moderácie daného rozhodnutia...“ Aj keď v kasačnej sťažnosti žalobca spochybňoval, že nemá kópiu zápisnice z pojednávania (ktorú si mohol kedykoľvek vyžiadať) a že súd si nesprávne vysvetlil jeho vyjadrenie, je zrejmé, že ako správne pochopil krajský súd, žalobca sa domáhal zrušenia napadnutého rozhodnutia ako aj aplikácie § 198 SSP o sankčnej moderácii. S týmto korešpondoval aj obsah rozsudku.

38. V podstate celá žaloba bola založená na tvrdení, že popísaným postupom správnych orgánov výsledkom ktorého bolo uloženie sankcií v zmysle rozpätia stanoveného v § 22 ods. 1 písm. e) priestupkového zákona zo strany správnych orgánov došlo k porušeniu širokého rozsahu práv žalobcu nielen ako účastníka konania, od práva na konanie v primeranej lehote, práv v súvislosti s rozhodovaním o výške trestu, až po práva na rodinný život. Na základe toho sa žalobca domáhal aplikácie ust. § 198 SSP a zníženia trestu v prípade peňažného trestu pod zákonom stanovenú minimálnu hranicu a v prípade zákazu činnosti žiadal nižšiu výmeru v rámci zákonom stanoveného rozpätia.

39. Pokiaľ sa týka výšky trestu ukladanej v správnom konaní, kasačný súd poukazuje na význam inštitútu správneho uváženia a limity jeho prieskumu, určené tým, že súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia. Správca úvaha predstavuje ponechanie možnosti správneho orgánu v rámci určitého tolerančného pásma formovať svoje závery autonómne. Práve tolerančno-úvahové pásmo obmedzuje súd pri súdnom prieskume. Všeobecné súdy preskúmavajú správne uváženie z pohľadu, či nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. V súvislosti s uložením trestov žalobcovi správny orgán prvého stupňa uložil sankciu v rámci limitov stanovených zákonom a výšku uloženého trestu dostatočne odôvodnil.

40. Z odôvodnenia rozsudku krajského súdu, ktorý poukázal na žiadosť o aplikáciu sankčnej moderácie ale zároveň zdôvodnil, prečo sa stotožňuje s výškou uložených trestov je zrejmé, že ani na základe oboznámenia sa s obsahom administratívneho spisu (iné relevantné dokazovanie si ani kasačný súd nevie predstaviť), nezistil, že by boli splnené podmienky pre aplikáciu sankčnej moderácie.

41. Podľa § 198 SSP

(1) Správny súd môže na základe výsledkov ním vykonaného dokazovania na návrh žalobcu rozsudkom

- a) zmeniť druh alebo výšku sankcie, aj keď orgán verejnej správy pri jej uložení nevybočil zo zákonného rámca správnej úvahy, ak táto sankcia je neprimeraná povahe skutku alebo by mala pre žalobcu likvidačný charakter,

- b) upustiť od uloženia sankcie, ak účel správneho trestania možno dosiahnuť aj samotným prejednaním veci.

(2) Správny súd môže podľa odseku 1 rozhodnúť len tak, ako mohol podľa osobitného predpisu rozhodnúť orgán verejnej správy.

42. Z uvedeného vyplýva možnosť správneho súdu aplikovať sankčnú moderáciu za podmienky, že je to v rozsahu možnosti správneho orgánu. Pri peňažnej sankcii je to v danom prípade minimum 150 Eur, pričom žalobca žiadal upustenie. Oba druhy sankcie boli uložené v dolnej polovici zákonného rozmedzia a výška bola dostatočne odôvodnená. Ako bolo vyššie uvedené správny súd považoval výšku uložených

sankcií za súladnú so zákonom a nevidel dôvod na sankčnú moderáciu. Ani podľa kasačného súdu nebolo zo strany žalobcu prezentované nič, čo by preukazovalo splnenie zákonných požiadaviek pre aplikáciu § 198 SSP.

43. Pokiaľ by rozsudok krajského súdu mal byť zrušený iba na základe námietok žalobcu, že správny súd sa dostatočne konkrétne a podrobne nevysporiadal s vysvetlením svojho stanoviska (implicitne obsiahnutého v odôvodnení rozhodnutia), že nepovažuje za preukázané splnenie podmienok na aplikáciu sankčnej moderácie, kasačný súd by to za daných okolností považoval za nedôvodný a neprimeraný formalizmus. Vytýkaným postupom krajského súdu nedošlo k ujme na právach účastníka, ktorá by mala byť dôvodom pre zrušenie rozsudku, lebo nie je reálny predpoklad zmeny rozhodnutia krajského súdu.

44. Vzhľadom na vyššieuvedené kasačný súd dospel k záveru, že krajský súd sa podrobne zaoberal všetkými žalobnými námietkami a dospel k správne názoru, že preskúmaným rozhodnutím žalovaného nedošlo k porušeniu zákona, práv a chránených záujmov žalobcu, pričom svoj právny záver, s ktorým sa kasačný súd stotožnil, aj náležitým spôsobom odôvodnil. Žalobca v kasačnej sťažnosti neuviedol žiadne skutočnosti, ktoré by záver o zákonnosti rozhodnutí a postupov správnych orgánov a krajského súdu vyvrátili, jeho námietky neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku, a preto kasačný súd kasačnú sťažnosť žalobcu podľa § 461 SSP ako nedôvodnú zamietol.

45. O nároku na náhradu trov kasačného konania rozhodol kasačný súd tak, že sťažovateľovi ich nepriznal vzhľadom na procesný neúspech (§ 467 ods. 1 v spojení s § 167 ods. 1 SSP) a nároku na náhradu trov kasačného konania žalovanému orgánu verejnej správy nepriznal, keďže to nemožno spravodlivo požadovať a v súvislosti s kasačným konaním mu ani trovy nevznikli (§ 467 ods. 1 v spojení s § 168 SSP).

46. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky ako kasačný súd v pomere hlasov 3:0 (§ 139 ods. 4 v spojení s ust. § 463 SSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.